

שערי האיסור בשימוש בניו הפסכה —
תנייא, ואילו איסור השימוש בנהר חנומה —
לא תנייא.

תנייא: אם סכחה לsocה מהלכתה,
ועיתריה⁽²³⁾ בניו סוכה — בקרמים [יריעות
מעשה ארגן], ובמדיניות המציגוים, ותלה בה
างוזין, אפרסקין, שקדים ורמוניים, ופרקלי⁽²⁴⁾,
[אשכולות] ענבים, ועתירות של שבילים,
או שם יגנות או שמנים ומלות [סולת]
בכוסות זכוכית, ותלאם לנו.

בכל אלו: אסור להסתפק [להשתמש] מהן
— עד מוצאיי יום טוב אחרון של החג
הסוכות.

ואם חתנה עליהן קודם כניסה הכנסת החג הראשון,
ואמר שאין פורש מהם ואין מקצה אותם
לצורך הסוכה, אלא משאיר לעצמו את
האפשרויות לקחתם ולהשתמש בזמן בין
השימושים [שהוא כניסה יומם טוב הראשון]
— הכל לפה תנייא. ואז רשאי להשתמש בהם
בתוךימי החג⁽²⁵⁾.

הרוי שניינו בתוספתא בפירוש שאסור

יבפה אותו. שם שהשחיטה היא באמצעות
היד, כמו כן כיומי הדם צריך להעשה ביד
— שלא יכמנו ברגל כיון שאין זה דרך
כבוד.

וטעמו של דבר, כדי שלא יהיה מצות בזיות
עליז, וכיסוי ברגל הוא דרך בזיז.

בעו מיניה מרבי יהושע בן לוי: מהו
להסתפק, להשתמש, מנויו סוכה [פירות
שהתולים בסוכה לנו] במשך כל שבעה
הימים של חג הסוכות?

אמר לו: חרי אמרו חכמים: אסור להרצות,
למנות, מעות כנגד נר חנוכה. וכש שבר
חנוכה אסור להשתמש לאורה, כמו כן נוי
סוכה אסורים בהשתמשות כל שבעה.

אמר רב יוסף: מריה דאברהם! לשון תמייה.
כיצד תלי רבי יהושע בן לוי הלכה דתנייא,
שנשנתה בתוספתא בפירוש — בהלכה דלא
תנייא, שלא נאמרה להדייא, אלא למדודה
מקום אחר.

השמן והפטילות ביום השmini עושה לו מדורה
ושורפו בפני עצמו, מפני שהוקצה למצותו.

והקץ אורה מקשה מדוע דבר שהוקצה
 למצותו נאסר בהנאה אחרי שעבר זמן המצווה?

23. החותם סופר (קף) אומרשמי שתה אתרוג
בסוכתו לנו, ובחול המועד בא אחד וביקש
מןנו לרכוש את האתרוג להשתמש בו למצווה,
ਮותר לו להורידו ולמכור לו אותו בדים, כיון
שכל האיסור להשתמש בניו, הוא משום ביזוי
מצווה, אבל כאן אדרבה זה נהיה המצווה עצמה
שהרי מברכים עליו. (אםنم ביום טוב עצמו
האתרוג עדין מוקצה ואסור, וכל ההיתר הוא רק

בחול המועד).

24. השערתי תשובה (תרלח) הביא את ספיקו של
המחזיק ברכה, אם טיך והיה אשכול של
ענבים תלוי ומחובר לסכך כמעיקרו, והפק להיות
ممילא לנו סוכה, האם מועל בו תנאי, או שאין
עליו קדושה כלל כיון שהוא לא הניחו שם לשם
ניוי.

כתב הרמ"א יש שכתחבו בזמן הזה שאין
נוהгин להתנות, והיינו משום שאין בקיאים
בתנאי. אמן המשנה ברורה הביא שהאחרונים
חלקו עליו בזה.